

Nyúlvár

A nyálkás ősz késő délutánjában araszoltak észak felé. Trenyó az autócsorda egy-egy fehérgallérosának hibátlan nyakkendőbogán tűnődött. Ennyi haszonteremtő óra után, hazafelé haladtukban, mért nem lazítanak a csomón? Fesziesnek, kitartónak és visszafogottnak tündek, mint akik önmaguktól is sajnálják a szabadságot. Zizzenetlen belső közönyét alig érintette Koteszka hisztérikus önsajnálkozása.

– Ezt megszívtam, baszkikám, de rendesen! – Az elaggott kombi kormányát csapkodta, fészkelődött, mintha apró szögeken ülne. – Kinek a seggevége lehet ez a Pálinkás doktor? Persze, hogy doktor! Na és? Attól még ugyanolyan büdöset szarrik! Ő is tudja, én is tudom, hogy nincs igaza! Csak az lehet, hogy nyitva hagyta az ablakot és a fa szarrá ázott, vagy a kondája a medencéjében szexelt, és a túlfűtött légtér párája a parkettán csapódott le! Látszik a fán a víz nyoma, mintha a felületet egy tepsi vízbe mártották volna! Másként nem puffad meg így! Érted, Kisautó? – és ritmustalanul markolászta a kormányt. – Van képe hozzá, hogy a garancia-vállalás keretében, költségemre újra rakassa a szobát! Száz rugót vesztettem! A te béred, az én bérem, a benzin, a meló, a csiszpapír, a lakk, meg az egész hét!

Trenyó nem tudta eldönteni, hogy sajnálja-e Kokszit.

Furcsállta, hogy Pálinkás úr, sok évvel fiatalabb felesége és nyolcévesforma lányuk most is ugyanúgy és ugyanott ültek, mint nyáron, amikor eredetileg parket-táztak. Ikonosztáz egy kék bőrkanapén, a nagyon jólét tárgyi kellékei közepén. Onnan bámulták a 40"-os LCD televíziót, ami egy kecses lábú, több polcos üveg-asztalkáról kábította őket. Az oltár fölött és körben – triptichon-szerűen – kék bőrborítású, aranyozott feliratokkal ellátott mágnesszalag-tokok sorakoztak. (Egy újjgazdag kriptarekesze, változtatható zárókóval – gondolta Trenyó.) Pálinkás úr fizimiskája változatlanul vaddisznószerű volt. Rideg ábrázattal vette tudomásul a szerszámhordozókat, akik a kézfogás mellőzésével cipelték szerszámaikat a nappaliból nyíló, bizonytalan rendeltetésű helyiségbe. Koteszka tartózkodó ábrázattal csukta be az ajtót – így szabadabbnak érezték magukat. A mennyezet alatti sarokban állítható konzol, mögötte ernyedten lógó antennakábel, mellette két, több ponton záródó nagytáblájú ablak. – Na innen! – bökött Koteszka a nyílászárókra. – Vagy onnan! – mutatott a másik ajtóra, mely mögött egy csarnokméretű, műanyag-tetős uszoda volt. A szőke, kőarcú háziasszony nyitott rájuk.

– Kérem, csak az emeleti fürdőszobát használják! Köszönöm – és el.

– Mért nem jelented fel? – lendített Trenyó hazafelé, mert egy kicsit mégis sajnálta.

– Kisautó, Kisautó! – méltatlankodott – Harminc éve vagyok a szakmában! Ismerem a játékszabályokat! Egy: nem kért számlát, mert nem tudott mit kezdeni az ÁFÁ-val! Kettő: bizonyítanom kéne, hogy a falnál lévő utolsó fák alján a számok, amiket felírtál, azt én a szakma szabályai szerint fűrészeltem le! Három: vállalkozó vagyok; se idegem, se időm, se pénzem nincs bíróságra járni! Négy: láttad, hogy

* A szerző a *Palócföld* 2010-es Mikszáth-pályázatán III. díjban részesült.

ennek a vaddisznónak milyen hereázthatója van? Ez egy hosszúnadrágos pali! Mit tudhatom, milyen kapcsolatai vannak?

– És most?

– Most, Kisautó? Most csöndesen szájra vesszük a hosszú cicit és szívunk, baszkikám, szívunk! Egy rongyom rámegy. Az tuti!

Trenyó álkérdéseit másnapra halasztva, visszahüppedt a nap végére; hogy vége van és fizetség is lesz, mert Kokszi naponta fizetett. Építőipari sorstársait, a csórókat, szigorú vagy negédes nepperek válogatták össze és szállították Pestre. Pillanatok alatt felmérték a munkabírás és az italfogyasztás együtthatóját, aztán kezeltek. Rögzített heti bér, amit péntek délután a kereskedő vagy az alvállalkozó adott át. Közeli lakhatás vagy autó hűján közvetlen – fekete vagy *lepapírozott* – munka vállalására esélyük sem volt, annál inkább e *szabad* sávban cirkáló hiénáknak: al-alvállalkozóknak, felhajtóknak, emberkereskedőknek. Hétkúton egyetlen csórót sem ismert, aki ne került volna már a *hintába*. A játék péntek délután a *liftzéssel* indul. Áll a fekete nyáj egy konténer ajtaja előtt, ugratják egymást, bagóznak, közben gyomruk tartalma föl-le jár. „Lesz lóvé? Nem lesz?” Többnyire lett. Ám *egyszer mindig* eljött a pillanat, amikor *csak kicsivel karcsúbb a lé*. Indok, háritás ezerszám. Aztán a következő héten is *vékonyabb*, meg az azt követő héten is, és a csóró azon kapja magát, hogy most már azért sem *vonulhat el*, mert *bennmaradt* a pénze. Gazdát nem válthat, mert akkor *minden ugrik*. A holnapi kaja meg a szezonban benntagadt 10-20 napja is.

Trenyóék jó órával az abbahagyott *melódia* után értek Hétkútra. A Gödörben rendezték a napi fizetséget és fogadták be egy *másik melóhely* történéseit. A Gödör egy kocsmá, miként minden térdeplő falu krimója egy gödör. Ennek ellenére támasz- és viszonyítási pont, elhaltaknak egészen a túlvilági lét első fejezetéig. „Arról a székről halt ki a Józsi, úgyhogy vigyázz...!” Majd a Józsi is elfelejtődtek.

A Gödör vendégkörét először a kora reggel szippantja magába. A pecsétesek félhától valamit „bedobnak a kalap alá”, aztán szétspriccelnek a három számjegyű aszfaltcsík oldala mentén. Mindenki a maga placcára, mint a főközlekedési utaknál a kurvák. Stricijükre várnak, akik rendre meg is érkeznek. Régebben még a „család-szeme-fénye” Wartburgokkal és Ladákkal, aztán a lerohasztott szövetkezetek elnyűtt Barkasaival, Zsukjaival. A doboztérben télen dideregve, nyáron veríték-lucskos előmosásban gubbasztanak. A pontatlanul záródó ajtók résein, a málló karosszéria sörétlyukain át a rosszul porlasztott benzin halál-füstgáza terjeng. *Tökölés* nélkül beugranak, derítenek egy „Halit!”, tatyót igazítanak, és sunyítva húzzák magukra egy normális világba vetett hit álarcát. Az autók két „bassza meg, de kurva kód van” közt felhörögnek s az aprófalvak maradék életakarása zihálva türemkedik a szélesebb utak felé. E morzsa-túlélőpontok a hajszalerek ipszilón-csatlakozásai után megsokasodva, hernyószerűen együtt-vonagló mentoszloppá egyesülnek. A perisztaltika egységesíti őket. A sztrádákhoz érve mind feljebb és beljebb kerülnek Legfelső-Magyarországhoz, ahol a hajnali lomha vérkeringés felpezsdül, már-már torlódik. A harci szekereken érkező bérhódítók készek az ütközetre! Előre szegezett pikákkal támadnak Budapestre, hogy lomha testét egész nap bökődve, birizgálva, duzzasszon valamit felülmúlhatatlanná.

Lándzsáikat sunyítva fánlira, kőműveskanálra és simítóra cserélik, hogy terüljön az anyag, és magasodjon a fal. A feladat nyilvánvaló, de a kék konténerből az éppen-Gazda folyamatosan pontosít. „Ne macskázz! Ne szarakodj! Ne tökölj! Ne

szöszőg!” A falak, pedig szarakodás nélkül magasodnak, a betonacél tököldés nélkül egybetaknyolódik, a padlólapok meg szöszőgésmentesen nyújtózkodnak a küszöbök irányába. Közben zacsis kaja otthonról vagy CBA-ABC, oly mindegy, de „félszemed a gémen legyen! Ha a toronydaru öt óra ötvenet mutat, akkor takarodó! Ellenőrök jöttek! Vésd az agyadba!”

Az est dagadó holdja idején fordul a tölcser. A Gödör talppontjához szippantja a sáros zsoldosokat, ami Pajuska öröme feléled és a bizonytalan zárásig méhkaszerű meleget duruzsol. A plafon aljáról a nikotinsárgára módosult „negyedik rend zsarnoksága” néz le a játékgépre, ahol egy menet 20 forint, több menet egy harmadkézből vásárolt tajgai csodaautó. Az italpulton karcos talpú reklámpoharak okozta diszkrét barázdák mélyéből keserűség, felejtés és gyávaság párolog. Csorran a kannás szutyok, híg sör és a körte ízű pálinka.

A rokkant párbeszédnek hullámai közt kétkézi vállalkozók, szintévesztő szobafestők, fanyűvők, lejtőn vidorkodó korai nyugdíjasok, közmunkások, gazdátlan szabad nyomorultak, lumpenek és szegődött sittnyíkek áldoznak a Főgazdának. Többségük öltözete a kiradírozott Magyar Néphadseregből kisöpört terepszínű gúnya: repedt, csámpás surci, foszló ujjú miksi, elzsirosodott szimattatyó, lepukkant antant-szűj. A zenegépből nyál csorog, a kopott mázú padlólapokon redőmentes bakellók cuppannak: „Kék a szeme, arca csupa derű...”. A támaszkodó vagy túlmozgásos emberek, Atlasz módján, vállukkal tartják fenn a habarodó-gomolygó füstpaplant.

– Mi van? – Hát mi van? – Na, mi van hát? – Jól vagy? – Majd elmúlik. – Te normális vagy? – Mert én nem!

– Reggel a szokott időben, a szokott helyen! – búcsúzik Koteszka.

Trenyó a Gödör katakombájából Hétfő tágabb bűvárharangjába lép, és a Templom úttal párhuzamos utcán otthona felé ballag. A novemberi szűrős nyirok ragacos gömböcskékkel tapad a tereptárgyakra. Fenn csillagtalan, mélység nélküli égbolt. Lejjebb, a házak vitatható elrendezése feletti kábelrengetegben hideg magány serceg. A foghújas utcai lámpák bágyadt fényében néhány huzathiányos kémény nyúglódik. Testükből álmatag, imbolygó füstpamacsok kavarnak elő és oldódnak láthatatlanná. Ha egy-egy erőteljesebb csík az ég felé tör, a párás levegő láthatatlan hüvelykujjával visszanyomja őket, vissza; a kéményvégek kátrányos reménytelenségébe. Járatából átnéz a templomtorony reflektorokkal körbeültetett felkiáltójelére, ami fény szeméttel várja a Titokzatost. Az üdvösség-reklám foszlósszirmú, sárga krizantémre emlékezteti. Ő is elfordítja tekintetét, és földes zsákutcájába kanyarodik, melyet tizenöt éve egyedül mélyít. A háza előtti utolsó villanypózna harkályra vár. Tetején az elszabadult alumínium-biliből porló fény szítál. Haragvó szelek idején az ovális vödör kong, kolontyol, csendül, mintha az alullévőnek üzenné földi útja végét.

A vaskapu nevű rozsdakollekció csuklópántjait drót-bandázsok helyettesítik. Trenyó ismeri a „hol döntsem, merre nyomjam?”-nyitás rejtelmét, mégis nehezen boldogul. Bentről még harcol vele, aztán magára hagyja. A cimbalásnak annyi eredménye lett, hogy a „postaládának” csúfolt levélvesztőből egy hosszúkas boríték csusszan ki. Olyan, amelyet csak hivatalok hivatalosságai használnak. Zsebre gyűri.

A motozásra a telek végi rozzant Nyúlváról Holló sündörög elő. Ha megaláztatásai dacára lombos farkát főárbocként tartaná, képességesen alakíthatná a „Harapós kutya” szerepkörét. Így csak inaló-lapuló részese az életnek, amiben birtokvédelmi

tudatát is odahagyta. „Erre aztán a szárazon meg az evésen kívül tényleg nem lehet mást rábízni” – gondol valami ilyesmit Trenyó, és a bejárati ajtóval vacakol. A helyiség valamikor gang volt, még régebben veranda. A válás előtt elejét-végét leresztették, a középső rész elindult az előszobává válás útján, de aztán ez is abba maradt. Egykori felesége és gyermekei tudomásul vették az ő „emberi és férji megszűnését”. Már nincs dolga a világgal, miképpen annak sincs szájalma iránta. Az uzsorások és a kölcsönfelvevők is *beelőztek*. Közöttük szunnyadó aknamező, kötésig érő lóp. „Behajtani tilos és életveszélyes!”

Amíg Holló hült helyét a spór mellett vakon is megtalálja – forgolódik, szusszan és összeomlik –, addig Trenyó egy befőttesüvegre ragasztott kocsisgyertyával világosságot teremt. Az osztott ablakszemes majdnem-előszobában egy túlnyílt rózsabimbóra emlékeztető tuskón parkettadarabokat hasogat. A száraz, bontott akácfa-parketta lángnyelvei dühödten rontanak a hideg vasnak. Szobája bútorzata a budai lomtalanításoktól gazdagodott; hála Koteszka jóindulatának. A spór után éppen beférő tölgyfából készült ágy volt a legszebb. A kelleténél kicsivel rövidebb volt, de Trenyó már megszokta az *összehúzódkodást*. Asztala panelből kilökött, színelt pozdorja-lap volt, amit kényszerűségből megkurtított.

A kémény egy kis meleget lop, ettől a lángok dühödten zuhogni kezdenek. Trenyó a spór ajtaján szűkíti a pillét, és asztalához ül. A tegnapi műanyagpalackból bort önt a vastag falú üvegpohárba, ami egykor cukrozott mézet produkált. Szertartásosan lámpást igazít, és kézbe veszi a levelet. „Kik azok a bátor félkegyelműek, akik még megkockáztatnak egy levelet onnan – ide?”

A sárga levélpapírra nyomtatott írást a „Tisztelt Telektulajdonos” nem érti. Valamilyen „magyarországi geodéziai vonatkozású vetületi síkkoordináta-rendszer felülvizsgálatához” kéri a segítségét, melyet azon mód meg is köszönnek. „...a meglévő háromszögelési hálózatot összekapcsoljuk a csatlakozó területtel, majd a közös hálózatot együttesen kiegyenlítve helyezük el az új alapfelületen.” A levelet elengedi. Kezével arcát simítja; belülről hallja a kétnapos borosta öblös sercegését. („Borotválkozzál, Trenyó! Ilyen szőrösen hogy a picsába vigyelek a pesti újgazdagok kamerás házaiba? Még a tegnapi kommunistákból átalakult magamisták is elhanyagják magukat, ha így látnak!”) Ültéből rálát a hosszában kettétört tükörrre. Maszatosporos önképen füle körül bodorodó kócos haja fodrászért kiált. „Egyre trenyósabb vagyok, de most már mindegy.” „Az UTM-vetület létrehozására a nemzetközi kapcsolatok, és az Európához való csatlakozás jegyében kerül sor.”

Önt a mézespohárba és elképzei a csatlakozást. Kicsiny játékvonat csilingelő csattanása valami behemót mozdonyhoz. A Gödörben ezen az Európán azok is röhögtek, akiknek sikerült az élet. A mindenkori simulékonyak mundéros hada, akik negyvenöt évesen kiemelt összegű nyugdíjkkal, „Halál a májra!” kiáltással védtek, mert „nekem ez a hobbim”. Kicsit hátrébb a leszázalékoltak „még működik” típusú üzemi overalljukban – friss kossal. A vasárnapi mise előtt és után az *alanyiak* csendes-cinikus kórusa. 1990-ben, az omlásveszélyben lévők a helységnévtábla elé újabbat ácsoltak. „Üdvözljük községünkben!” (Szemérmertlenebbek világnyelveken is odaírták.) Később az iparszerűen gyártott oszlopok falutérkép-tartónak is beváltak: ahol az iskola-posta-önkormányzat-templom négyszögének három bástyája már 7-es erősségű rengést kapott. Érzékenyék – hogy a porózus remény szét ne ázzon – tetőcskével óvták a tartalmat, melybe újsütetű helytörténeteszek

vitatható hitelű címereit füstötték. Az „ünijóba” jutván e szélfogók alá még beszuszakolták büszkeségük tartalomjegyzékét is: „Európai falu”. E felirat azonban túlságosan kicsinek tűnt ahhoz, hogy eltakarja a pusztulás szeméthegeit, a kieltenség salétromvirágait.

„Egy korábbi háromszögelési-hálózat térkép-argumentumai alapján az Ön tulajdonát képező telek határa mentén van/volt egy ún. háromszögelési pont. Tevékenységünk megkönnyítése érdekében kérjük, nyilatkozzon e talppont létezéséről! Ez egy földbeásott, a földfelszíntől mintegy húsz centiméterre kiálló betonhasáb, melynek felületén egy »X« formájú, ék alakban mélyített jel látható! Válaszát az új geodéziai geometria megalkotásához való hozzájárulásként értékeljük, melyet a mellékelt boríték segítségével díjmentesen érvényesíthet. Köszönettel: dr. Pálinkás Artúr, a Magyar Topográfiai Egyesület címzetes” ez meg azja.

A vakotás párát egy pillanat alatt felissza a múlt. A hereáztatótól visszafelé az oszlopig, rajta a jellel. Muszáj-hozsannák, vízzel együtt nyelt hazugságok, sandaságok, a megfelelés félmosolyai és komolyságféleségek buborékai pattantak szét. Munkahelye, felesége, gyerekei, Pótapósa, és 1989 tavasza, amikor Hétkúton volt még 2-3 ember, aki nem áttalott munkanapokon is nyakkendőt hordani, mosolyogni és előre köszönni „azembereknek”. Azon a tavaszon, melyre a D nap jött + a nyúlvár, amit Meganyúlvárnak nevezett.

Hetvenen túli Pótapósa és Pestimama rajtaütésszerűen, havonta végeztek átkaroló hadműveletet az utódok irányába, melynek titkos célja az volt, hogy a toldalék legyőzöttségük. Papa mindent tudott, amiről gyakran biztosították, hogy *nem rá tartozik*. Ezt ünnepi oldottságban úgy fejezte ki: „én olyan okos vagyok, hogy már szagról felismerem a fingot!” Erre mondta a mindenre felkészült Pestimama, hogy „Nana!, Papa!” Házi kiszerelésben így működött a puha diktatúra. Az örömszerzésre kikristályosodott Pótapós, pótunokáinak a pesti póttermészetből hozott két „echte” ajándékot, amik minden remény ellenére: különmű nyulacsókák voltak. Trenyó ismét bekönyvelte: az emberi sorsokat igenis mások írják (a Jóisten vagy a Rosszisten), és van egy monstre könyv, ahová illetéktelen kezek belefirkálgatnak, nem beszélve a tintáról, ami maszatolódhat is.

Az 1989. évi „munkásosztály ünnepe” az örökül kapott nyulak bámulásával telt, amik az etetés és a „vidéki jó levegő” hatására: nyulázkodtak. Zsémbeles fatuskón ült, vele szemben egy faláda, benne két nyúl. Hétkút iskolaudvaráról füléig ereszkedett egy pondró szárnypróbálgatása; a lakodalmas zene. Mögéje képzelte a félig főtt virsli nyirkos szagát és a híg sörhab hangtalan pukkanását. Egy csodavárást próbált közvetíteni a nyulak felé, ami abban teljesedett ki, hogy a nyúl-helyzet változatlan maradjon. Ne növekedjenek, ne üzekedjenek – ennél fogva szaporulat se legyen. Ha mégis, az később, sőt a mindenkori időn kívül valósuljon meg, mert képtelen volt szembenézni e vég rettenetével. A bal kézzel történő fülfogással, a jobb tenyér tarkóra mért ütésével, a hurok közvetítette felfüggesztéssel. Boka fölötti körbevágás, ipszilon metszés és bundahúzás. Nyaknál keresztmetszés, mert valami miatt a nyulak feje nem jó. Rossz. Délután (amikor tetőzött a hakni, és „fővárosi művészek adnak elő feledhetetlen egyveleget a méltán világhírű magyar operett gyöngyszemeiből”), már egykedvűen meredt a mozgó bolyra. Tudomásul vette, hogy csoda nincs és nem is lesz soha. A csoda ott kezdődne – gondolta –, ha képes lenne a feladathoz *felőni*, ha *akkor érezné az érzés hiányát*, amikor ölni kell. Most

még nem lehet, mert a gyerekekben közeli az emlék, később pedig, a mészárszék zsiros-meleg gőzölgő undora miatt. Újabb gyorsítóért ment és érezte: ebből jól nem jöhet ki.

Ácsolásra a D napot jelölte ki, 1989. június 16-át, pénteket. Reggel VEF 404-es világvevőjével a telek végébe ment, a Nyúlvár helyére. Míg a rádió a Hazát az újratemetésre hangolta, ő kerítést bontott és gazt irtott. Közben azon morfondírozott, hogy a doboz jóvoltából most egy igazi zendülést – netán *főradalmat* – élhet át, hisz nem létezik, hogy ezek ne lőnének, mert *ezek olyanok*. Tényleg olyanok. Aznap a Múcsarnok első emeletén 22 monitorral figyelték a teret, körben szépszámú mesterlövészhad leste a dicsőség omlását. Rívó asszony jajdult: „Ha vér fog folyni, az Isten verje meg magukat!” És előző nap a Pestimama sem kenyeret, hanem élesztőt vásárolt. (– Ezekben az újratemetésekben sztárok vagyunk! – hallotta később ezerszer Koteszkától. – Szerintem nincs a világon még egy nemzet, ahol ennyi embert temettek újra!) Kiásta Pálinkás úr ikszes oszlopát és félrehajította. Mért, fűrészelt és szögelt. Közben Darvas Iván sorolta az akasztottakat. Szépen, sorban, monoton hangon, kattánásosan, mint a nyulaknál a fülfogás, tarkóütés, hurok... Trenyó egy oszlopgödör aljába hányt, aztán a lucsokba állította a Nyúlvár függőleges pilonját, szöges végével lefelé.

Önt a mézespohárba, és a rongyos fotel deszka-szivacsán a Mamára gondol, aki az elővigyázatosság élesztőjét pogácsába építette, mert nem löttek és *főradalom* se lett, miként a régít emlegette. Lett helyette Nyúlvár, szaporulat, de a táp ára égbeszökött, az átvevő is bezárt, a szövetkezés is megszűnt, és hirtelen minden moccanás gazdaságtalan önsorsrontássá vált. *A Majorban* nemrég még sakktáblaszerű rend uralkodott, évszak múltán leszakadt kapuszárnyak közt lépett be. Depók, magtárak, hangárok, ólak uralták a teret, közöttük futók, gyalogok, bástyák sarokpontjai, néha-néha lovasok, és havonta egyszer a király is lejött. Picit fujtatott, mert „nagyevő volt és cigarettás”. A népiesség kedvéért elmondta, hogy „basszátok meg, ezt nem úgy, és oda kell csinálni”, amitől aztán *A Major* egy darabja át-átcsinálódott. Lett még egy közgyűlés, ahol új elnököt választottak, mozgékony fiatal. Elmondta, hogy a hektáronkénti 65 mázsa gabona, tulajdonképpen csak 42, de az összeadott 42-ők *végeredményükben* stimmelnek. (Csak a föld nyúlt meg!) Nyakendő nélkül búcsúztatta a másodjára és végleg nyugállományba vonuló párttitkárt, a hazatelepülő növénytermesztőt, és többször utalt valami mínusz 26 millió kintlévőségre. Ami akár be is jöhet. Senki sem lett a „Szövetkezet Kiváló Dolgozója” és jutalmakat sem osztottak. A vadásztársaság vadjai is elhúzódtak, így pöri sem volt. Csak visszafogott, egyszerű, hétköznapi, stb.

A Majorban terjedő farkasvakság körül az arcok kifényesedtek, a földön léptenyomon a tegnapi szokások foszló pánccéljai heverték. A kígyó érzése vedléskor. Viszketés, feszelés, vonagló délibábos várakozás az új bőrre, a *megint* rugalmasra. A téres sakktáblán ritkultak a bábuk, de a tisztáldozatokat nem követte lendületes ellentámadás. A játéktér határai elmosódtak, a kerítések is elfeküdtek. Értéktelepedtek és tünedeztek a nagygépek. A Pipás álnevű ipari melléküzemág sírdekoráció-készítő részlege – mint a „többblábú magyar agrárium bikacsöke” – egy éjszaka alatt felszívódott. A Pest gyomrában szorgos hiányt termelő építőipari mellék szanálás utáni hasznát – két lyukas malteros furikot, méreten aluli vécécsészét, 1968 mintájú mosdókagylót – egy üres magtárba tették. Aztán lábra keltek a lábas jószágok

is. A festéket régen látott és nyitva felejtett istállóajtók még nyikorogtak egy kicsit, majd a nedvességtől elnehezedve belevésődtek az otthagyt szarba. Ami az első hét év utolsó őséges telén talált gazdára.

Csak Trenyó nem talált gazdára. Munkátlanul üldögélt Pajuskánál vagy túltengő szaporulata mellett, melyet egy darabig jótékonyan takart a vállalkozásvállalkozás-vállalkozás nevű vízesésszerű ömlés, amit a tudatipar feltámadásként kötött az agyakba. A kellékeket is kiosztották; töviskoszorú és fakereszt. Kijelölték a feltámadás kálváriás útját, a stációkat szegélyéhez illesztették: szabadság, magánosítás, piacgazdaság, bankkonszolidáció, NATO, Európa és a többi önkívület.

Rugalmatlan foteljében ülve a levelet akkurátusan széttépte és mosolygott. Ugyanúgy, mint mikor a Nyúlvár ketrezeit kinyitotta, és a kerítés alját felhúzta; hadd szaladjanak a talpasok. Felesége jött feléje.

– Már megint részeg vagy? Mit vigyorogsz?

– Nem vigyorgok, és nem vagyok részeg. Csak másodmagammal viccelődöm.

– Ezt már nélkülünk! – Talán, ha mondott volna még valamit, gondolja Trenyó, de nem mondott. Csak elköltöztek. Nevetése attól kezdve visszafogott mosolyra fordult, amire az emberek azt mondták, hogy bárgyú lett az *arca*. Az MNK, Pajuska és kiürült otthona háromszögében téblábolt, a postást várta, és néha autókba hívták. Mikor kiderült, hogy a postásnak errefelé már nincs címe, és a vezetékeket is levágták – hogy legalább alapfeszültség ne legyen –, azóta tudja, hogy a világgal egyirányú tegező viszonyba került. Mi több, pár szezon óta az autók belseje meleg!

Kotort egy lábast, a főzőkolbászra vizet öntött és az egészet a spórra toltá.

